

tema majafesest ülesse, ta jookseb tormates läbi aia ja mõne sammuga on ta oma laste woodi ees.

Tema pea kohal rägiseb juba, ja suits tungib kambriksse, aga tema lapsed elawad weel ja magawad rahuliseft, tärast hoolimata. — Ta kisub nad äkiselt woodist wälja, mäsib teffide flöse ja peaseb õnnelikult wälja. Peastetud, peastetud, Sumalale tiitus ja tänu!

Sommit tuleb ja päife paistab mustaks läinud waremete peale. Pea pool küla tuhaks muudetud; tuli on küünist peale hakanud. Kõik leinawad ja kaebawad, kuid Priido Eppler mitte, ehk tal tuli tõlge, mis temal oli, ära oli raiisonud. Tema lapsed on teiste lastega mõisas — sel filmapilgul ei ole temal midagi teha. Tema läheb külast wälja jalutama. Suba tema aimab, et Justina nüüd ehk tuleb. Kui ta natuseft aega oli käinud, näeb ta Justinat teed mööda tulewat, laps käte peal.

„Priido,“ hüüab ta — „las on tõsi — oh õnnetust! meie majafe lõigega, mis seal sees oli, on läinud, aga sina oled terve, ja ta lapsed, seda on mulle juba Teshwan tee peal wastu tulesse ütelnud. Kaebata ei masta, aga raske on ommetegi õnnetust kannatada!“

„Ära kaeba, Justina. Önn! tuli ei ole mitte üksnes meie wara kaotanud, ta on ka kaotanud kõik, mis paha ja patune minu hinges oli. Paljud wõiwad selle õõ ära wanduda. Mina aga tahan kõik oma eluag teda õnnistada. Miski, seda ütlen ma sulle teine lord. Nüüd tule laste juure.“

Justina pani mehe kõnet imeks, waatas temale otse ja hüüdis ehmatades: „Priido, kuidas sa wälja näed? Üle õõ on sinu juuksed halliks läinud!“

„Ma usun seda, Justina, aga pole wiga, see on enemine hea. Mina olen üsna teisefst saanud nii seest kui wäljastpidi — nii see peab ka olema, ja nüüd julgust, naene, julgust! Tuhä alla on maetud kõik, mis minu südamele rahu ei andnud ja minul tuleb see nõnda ette, nagu oleksin mina halwa unenõõ pealt üles ärkanud. Tänahest päewast peale olen mina jälle teie päralt, armas naere ja armsad lapsed! Tule, anna wäifene poeg mulle kätte peale.“ Nende sõnadega wõttis ta pojafese ema sülest oma kätte. Siis wõtab ta Justina käest sinni, ja see waene ei teagi, mis temaga sünnib, ja nõnda rändawad nad, kelle warandus ära põlenud, küla poole, waesemad kui ial enne, ja ommetegi riffamad kui nad oliwad.

Tagasiwaade.

28. augustil 1901 haawati surmawalt „Ühisriikide esimees Mac Kindley“ ja suri 14. septembril. Mõrtfufas oli anarhist, nimega Friedrich Niemann. Seda tõugu inimesi deldasse Amerikas 100,000 olewat. Mac Kindley on juba kolmas Põhja-Amerika Ühisriikide esimees, kelle wastu surjategijad surmariista on tarwitannud.

Juglismaa kuningas Eduard VII.

Nüüd halatasse ta juba Amerikas anarhistide wastu wäljemaid abinõusid tarwitama. Anarhistid on intmese soo paised. — Anarhistide kaotamise küsimus wõetasse riigiwaltisuste poolest ligemal ajal käsile. Soowime riigiwaltisustele sels brad õnne! — 5. septembril jõudis Wene Keisripaar Prantsuse maale ja wõeti toredal wiisil wastu. Majasteedid waatafiwad suurt harjutusõõõ, millest 150,000 meest osa wõttis. Waatepilt oli suurepäraline, missugust ka Prantsusemaal esimesi lorda oli näha. — 27. septembril oli Wenemaal tähtjas mälestuse-